

Gazdag István

A gettószellem a szellemi gettóért

2006. 05. 17

<http://www.demokrata.hu/cikk/gettoszellem-szellemi-gettoert>

Mindenekelőtt szeretném leszögezni, hogy én a magam részéről senkit sem szeretnék börtönben látni azért, amit gondol, ír vagy mond. Először is, mert roppant unalmas lenne a világ, ha mindenki ugyanazt gondolná és mondaná, amit én, és az unalmas életnél szármalmasabb életet elképzelni sem tudok (varietas delectat). Másodszer, mert az elvi viták államhatalmi eszközökkel történő elintézését nem tartom fairnek, hanem undorító, gyáva és aljas módszernek. Egyébként pedig a pluralizmusról és toleranciáról mint alapértékekről papoló modern demokráciák legnagyobb szégyene, hogy a "gondolatbűn" egyáltalán még létezhet büntetőjogilag releváns fogalomként.

Bármennyire is sokkoló, én speciel még azokat sem szeretném börtönben látni, akik az amerikai imperializmus globális emberellenes bűneit mentegetik; akik a szentföldi apartheid-állam rasszista politikáját támogatják; akik a szovjet gulárendszer felülmúlhatatlan borzalmaikat relativizálják; akik a különböző valláshiedelmek nevében napjainkban is zajló tömegmészárlásokat bagatellizálják - és itt most számos nevet említhetnék a magyar média teljes spektrumából. Tudom, hogy az irántuk tanúsított toleranciám nem kölcsönös, mégsem változik meg a véleményemen. Virágozzék száz virág (Mao után szabadon), és mindenki zavartalanul szaglászhasssa a kedvére valót, még ha az adott illatot mások esetleg bűznek is érzik.

Mindezt azért kellett előrebocsátanom, mert egy déligyümölcsből "magyarosított", az érési folyamatban azonban megrekedt és szemmel láthatólag alaposan besárgult sajtóképződmény nemrég szerkesztőségi állásfoglalásként deklarálta, hogy "nehéz az elégtétel érzése nélkül szemlélni az Irving-féle elszántakat a dutyi küszöbén". (Emlékeztetőül: David Irving brit történészt, a III. Birodalom történetének egyik legkiválóbb szakértőjét az osztrák inkvizíciós törvényszék egy 1947-es, tehát még Ausztria szovjet megszállásának idejéből datálódó törvény alapján három év börtönbüntetésre ítélte, mert 17 évvel ezelőtti bécsi és klagenfurti előadásai során kétségbe vonta a holokauszt-dogma egyik-másik elemét.) "Némi szutyogatás ugyanis kijár annak, aki túlélők százezreinek méltóságát sérti", csöpög tovább a limonádé a fura állagú kvázinarancsból, és rögvest Torquemada ökegyetlensége jut eszembe, aki a spanyol inkvizíció szolgálatában Isten megsértett méltóságára hivatkozva "szutyogtatta" kamuból kikeresztelkedett korábbi hitsorsosait. Minden kornak megvannak a maga istenei...

Az identitásválságon és -váltáson átesett szerkesztőség szerint az Irvinget sújtó ítélet remélhetőleg elveszi majd a külföldi "nácibarátok" kedvét Ausztriától, hacsak nem akarják, hogy már Hegyeshalomnál sítire vágják őket. Noha egyesek legszebb (netán egyetlen?) öröme a káröröm, fájdalom, de ki kell őket ábrándítanom. Nem eszik ugyanis olyan forrón a kását. (Ezért aztán "a honi közírásunk nagyjai" közül kipécézett, de meg nem nevezett "holokauszt-relativizáló" is gond nélkül elfogadhatja a gáláns módon neki szánt "karintiai sítúrát", feltéve, hogy van még gusztusa Haiderlandhoz.) Az még csak hagyján, hogy halvány dunsztjuk sincs a jog territorialitásának elvéről (ad captum vulgi: azt, aki zum Beispiel Botswanában tagadja a holokausztot, és nem Ausztriában, nem szokás Ausztriában leültetni, verstanden?), az viszont már sokkal durvább, hogy kollektíve sem tűnt fel nekik, valami nem stimmel a "nácibarát" turistákat Kufsteinnel riogató tetszetős kis szadotézisükkel (amely szimbólumként viszont telitalálat: a mai Ausztria szimbólumaként, ahol a jelek szerint semmi sem változott, és ahol a szabadgondolkodókat manapság is Kufstein várja, mint régen).

Cohn-Bendit anarcho-libertárius bandája '68-ban még azt harsogta, hogy "tilos tiltani!". Hazánkba szakadt testi-lelki rokonaik, ezek a narancsból citrommá, liberóból kollabóvá vedlett transzvesztiták ma már azt duruzsolják, hogy "tilos gondolkodni!". Tudniillik másként, mint ahogy a zombiktól elvárható. A technika korában az ember, akárcsak egy gép, beprogramozottan cselekszik. A rendszer nem fogad el kivételeket: konformistának lenni társadalmi ügyviteli stratégia. És nem elég annak lenni az eszmékben, annak kell lenni az érzelmekben is. Akárcsak a citromsárga "magyar" narancsosok. Tabudöntögetésük csupán intellektuális pózolás. Szabadszájúságuk óvatostokodóan szelektív. A korszak egyetlen és utolsó tabuját feszegetőkkel, a holodogma renitenseivel szemben természetesen ők is a megtorlás hívei. Ma még csak bilincs és börtön, holnap már bárd és bakó? Közben pedig mossák kezeiket, hogy szabadságjogi alapon ők úgymond "aligha tapsolnának a magyar gyűlöletbeszéd-törvénynek". Márpedig Marat-val szólva "a szabadságnak, hogy bármit kimondhassunk, csak azok lehetnek az ellenségei, akik maguknak akarják fenntartani a jogot arra, hogy bármit megtehessenek".

Apropó. Az önmagát "zsidó politikai és kulturális folyóiratként" meghatározó Szombat múlt havi száma címlapon reklámozott körkérdést intézett a négy parlamenti párt prominenseihez, imígyen: "Mit kínál az Ön pártja a zsidóknak?" Attól eltekintve, hogy a kérdésfeltevés már önmagában is berekesztő és rászszista, hiszen azt feltételezi, mintha a magyarországi zsidóknak a többségi társadalomtól eltérő, partikuláris érdekeik is lennének, ami ugyebár merő képtelenség és ősrégi antiszemita előítélet, érdekes lenne megtudni, hogy ugyanezek az urak (vagy más pártkorifeusok) hogyan reagáltak volna arra a kérdésre, hogy "mit kínál az Ön pártja a gojoknak?" Vajon lett volna sajtóhisztéria, ügyészségi vizsgálat és nemzetközi tiltakozás?

Az úgynevezett gyűlöletbeszéd (tehát a különböző kisebbségi érzékenységeket sértő megnyilvánulások) szabadságáról, illetve korlátozásáról a megkérdezettek a következőképpen vélekedtek: Szekeres Imre, az MSZP elnökhelyettese: "A

gyűlöletbeszédet a büntetőjog eszközével korlátozni kell. A legutóbbi ilyen törvénymódosítási kísérletet az Alkotmánybíróság visszadobta, szerintem azonban van lehetőség a büntetőjogi korlátozásra." Pokorni Zoltán, a Fidesz alelnöke: "Túl egyszerű állításnak tartom, hogy a szólásszabadság sosem korlátozható. Azt gondolom, hogy kivételes és indokolt esetekben jogos bizonyos korlátozás. Igaz, hogy a legutóbbi ezzel kapcsolatos törvényjavaslatot a Fidesz nem szavazta meg, de ott egy konkrét törvényjavaslat kapott tőlünk nemet, s nem a korlátozás gondolata." Herényi Károly, az MDF frakcióvezetője: "A törvényi korlátozás nem biztos, hogy sikeres, de helyénvaló." Horn Gábor, a Miniszterelnöki Hivatal SZDSZ-es politikai államtitkára: "Az SZDSZ ebben a kérdésben megosztott, az én álláspontom pedig eltér a pártétól. (...) Idős rokonaim előtt nem tudnék elszámolni, ha nem azt képviselném, hogy büntetőjogi értelemben szigorítanunk kell." Halleluja! A szólásszabadság meg-, illetve elítélése terén már megvalósult a politikai nagykoalíció.

A mértékadó közösségi lapból csemegézve az is kiderül, hogy Konrád György "a következetesen és rendszerszerűen Izrael-ellenes politikát új antiszemitizmusnak" tekinti; hogy az új antiszemitizmus tárgykörében rendezett Szombat-konferencián felszólaló Petőcz András, a Népszabadság párizsi tudósítója szerint "nemcsak a Francia Kommunista Pártban, hanem a (Francia) Szocialista Pártban is vannak antiszemita tendenciák", Kende Péter párizsi politológus szerint "kizárt, hogy Magyarországon zsidó miniszterelnök-jelölt legyen", Eperjesi Ildikó újságíró szerint pedig "a Magyar Demokrata interpretációjában a védelmi kerítés »gettósító fal«; hogy az amerikai zsidóság "mentális portréját" bemutató aktuális felmérés alapján a különböző etnikai csoportok közül "a zsidók jóval kisebb valószínűséggel állítják a Bibliáról, hogy az autentikusan Isten szava" (az összehasonlító táblázat élén álló feketék 63,7 százaléka gondolja ezt, viszont a sereghajtó zsidóknak csak a 10,8 százaléka); hogy az önmagát "öreg pesti zsidónak" valló Kertész Ákos író a magyar zsidót "bizonyos okokból Európa talán legasszimiláltabb zsidójának" tartja, ugyanakkor a Csoóri Sándorral (annak 1992-es, Nappali hold című írása miatt) történt emlékezetes pengeváltására utalva azt reméli, hogy ma már a zsidók "nem is tudnak és nem is akarnak asszimilálódni".

Ehhez csupán két impertinens megjegyzés: Ad 1. A Francia Szocialista Párt csaknem teljes vezérkara zsidókból áll, Francois Hollande első titkártól a legjobban futtatott médiakedvencekig (Jack Lang, Bernard Kouchner, Dominique Strauss-Kahn), köztársasági elnökjelöltje pedig Ségolene Royal, civilben Hollande élettársa. Ennyit a francia szocik körében dülő "antiszemita tendenciákról"... Ad 2. Alain Ménargues neves Közel-Kelet-szakértő írja a Le mur de Sharon (Sharon fala) című legújabb könyvében, hogy a fal "mintegy a zsidó tanítás egyik legfontosabb maximájának legvégső fizikai kifejeződése: Emelj falat a Tóra köré. (...) A fal egy kettős gettót létesít. Palesztin földeket vesz el, megfojtja a palesztin közlekedést és gazdaságot, másrészt pedig bezárja az izraelieket területükre..." A falépítők eredeti szellemi inspirációját a szerző egy rádióműsorban így magyarázta: "Ha megnézik a Tórát, mit találnak benne? A tiszta és a tisztátalan szétválasztását. Ahhoz, hogy egy zsidó

imádkozhasson, tisztának kell lennie, és mindazt, ami akadályozhatja ezt a tisztaságot, el kell különíteni. Olvassák csak Mózes III. könyvét, minden sorában ez van benne." Ennyit pedig a Magyar Demokrata fal-interpretációjáról. (Talán mondani sem kell, hogy az általa elkövetett felségsértés retorziójaként Ménargues-ot eltávolították a Radio France Internationale-nál betöltött hírigazgatói posztjáról. Fiat iustitia, pereat mundus!)

A Szombat franciaországi testvérlapjának számító Tribune juive februári száma eszméletörténeti jelentőségű nagyinterjút közöl Alain Finkielkrauttal, korunk talán legbefolyásosabb európai zsidó intellektuéljével, aki nemrég saját bőrén is megtapasztalhatta, hogy milyen érzés az, amikor az intellektuális terrorizmus szelindekjei a változatosság kedvéért az ő mindeddig sérthetetlennek vélt ülepébe mélyesztk fogukat. A magafajttákkal szemben már vagy hatvan éve példátlan inzultus azt követően érte, hogy az izraeli Ha'aretznek nyilatkozva volt mersze felfedezni a Párizs környéki gettólázadások etnikai-vallási eredetét, és egyenesen "köztársaság-ellenes pogromot" emlegetett. Az emiatt "rasszista zsidóként" megbélyegzett filozófus egyebek mellett kijelentette: "A kilencvenes években azt gondolhattuk, hogy a kommunizmus bukásával a vita fogja követni a harcot, és az ellenfelek ismét a minimális udvariasság körülményei között vitatkozhatnak egymással. Sajnos engedni kell ebből, mert nem a totalitarizmus volt egy hosszú zárójel a történelemben, hanem az antitotalitarizmus az, amely egy rövid zárójel volt az értelmiségi mozgalomban. (...) Az a benyomásom, hogy a sajtó, az értelmiség és a show-biznisz egy része mindenhol rasszistákat lát, és a fasizmus elleni véget nem érő harcra ácsingózik... (...) A robespierrizmus, amely a politikát az emberi nem ellenségei ellen vívott harcaként határozza meg, nem halt meg. (...) Teljes képmutatásban élünk. Mindennek az alapja az az axióma, miszerint a rasszizmus csakis a Nyugatra jellemző, és egy sokfajú társadalom semmi esetre sem lehet többszörösen rasszista társadalom. Az, hogy egy »elnyomott« is lehet rasszista, felfoghatatlan: ennek kimondása szentségtörésnek számít. Istenkáromlást követtem el, tehát pellengérré állítottak. (...) Azzal nem segítjük ezeket a lezüllött fiatalokat, hogy hősöknek vagy áldozatoknak állítjuk be őket. Éppen ellenkezőleg: az antirasszizmus alibijét adjuk agresszivitásuknak és arroganciájuknak. (...) Ez azonban alig számít a felső tízezer antifasisztáinak, mert minél több a fasiszta, ők annál elégedettebbek, és annál inkább kedvenc politikájukat űzhetik, a képzelt harc politikáját, a két erő közötti öszszecsapás politikáját, amely erkölcsi felsőbbségük képét tükrözi nekik vissza. (...) A cionizmust ismét egyfajta legfőbb ideológiai bűnként mutatják be. (...) A mindennapi élet nem dráma, hanem próza. És egy prózai világban normális dolog, hogy különböző vélemények megnyilvánulhassanak, megméretkezhessenek, egymás között érvelhessenek. Ami kevésbé normális, az az, hogy erre a párbeszédre többé már nem kerülhet sor udvarias légkörben, mert az értelmiségi életbe viszzatért a kegyetlenség és a gyűlölet. Sok értelmiséginek az a problémája, hogy már csak kettőig tud számolni: két tábor, két erő, két blokk, a haladók és a reakciósök, egykor azt mondták, hogy a kapitalisták és a proletárok, most pedig, hogy a munkásosztálynak látszólag bealkonyult, vannak a rasszisták és az antirasszisták. (...) ...az, hogy nem voltam hajlandó behódolni a helyesen gondolkodás kötelező

forgatókönyveinek, kezdett sokakat idegesíteni. (...) Nem tettem különbséget a feketéket vagy arabokat érintő erőszak és a fehér gimnazisták elleni agresszió közé... Azt akarják, hogy az előbbieket rasszistának, a többit viszont társadalmi jellegűnek tartsuk, holott minden társadalmi jellegű. A szkinhedeknek is vannak a létbizonytalanságból és a munkanélküliségből eredő problémáik. (...) Egy nagyon régi antiszemitizmust látok felbukkanni. Nem azt az antiszemitizmust, amellyel szokás szerint harcolunk, a nacionalista antiszemitizmust, a francia identitás védelmét a zsidó kozmopolitizmus ellen, hanem az univerzalista, páli antiszemitizmust, amely azt mondja, hogy mindannyian testvérek vagyunk, és nem érti ezt a makacs nemzetet, amely inkább ádázul kitart a létében, minthogy feloldódjon a nagy keveredésben. Ma ugyanis nem az asszimiláció van napirenden, hanem az általános keveredés. És minél többet beszélnek a keveredésről, a zsidók annál dilisebbnek tűnnek!"

Uff, én beszéltem! - tehetne volna hozzá Finkielkraut az indiánregények klasszikus formulájával élve, nem mintha az előbbieket kapcsán bármilyen ellenvetésünk is lenne...

Jogosan dagaszthatja viszont a honfiúi büszkeség minden magyar keblét annak hallatán, hogy Kertész Imre egyre-másra aratja le a külföldi babérokat azóta, hogy a Nobel-díjnak köszönhetően jelentősen felértékelődött az árfolyama a legdivatosabb kurzusszerzők értéktőzsdéjén. Olaszországban a 2001-es Flaiano-díj után most Cassino városa tüntette ki. Mint azt az esemény kapcsán Giorgio Pressburger írja a Corriere della Serában (2006. március 15.), Kertész "könyvei egyre ismertebbek az olasz publikum előtt, azért is, mert szerencsétlen módon (sic!) a soát egyre gyakrabban emlegetik rémképként. Legismertebb könyvéből, a Sorstalanságból forgatott film egész világon történő legutóbbi bemutatása is hozzájárult könyvei növekvő sikeréhez, amely az egyik legnagyobb élő íróvá teszi." Igazán nem akarunk ünneprontónak látszani, de jó ha tudjuk, hogy itthon a "remekműből" 30 év alatt alig 3 ezer kelt el, a Nobel-díj odaítélését követő 3 évben viszont több mint 300 ezer! És még mondja azt valaki, hogy nem a külsín számít, hanem a belbecs. Tartalomhoz a forma - Nobel-díj. Bertrand Russell szerint "a szabványosítás, bármennyire is hátrányos a kivételes egyénre, növeli az átlagember boldogságát". Tapasztaljuk.